

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: P. Ž.
proti

žalovanému: Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 219/58, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 2. 2022, č. j. ČTÚ-40 744/2021-603/II.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal dne 28. 2. 2022 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) žalobu proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 1. 2. 2022, č. j. ČTÚ-40 744/2021-603/II. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „Úřad“) ze dne 29. 6. 2021, č. j. ČTÚ-26 009/2021-636/VII. vyř. - VoT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2021 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), kterého se dopustil porušením § 114 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích (dále jen „přestupek“), za což mu byla dle § 118 odst. 23 písm. a) zákona o elektronických komunikacích uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost zaplatit v souladu s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 2. 2022. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně shrnul dosavadní průběh řízení a argumentaci prvostupňového orgánu. Následně žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kdy uvedl, že součástí spisového materiálu je výzva č. j. ČTÚ-5 515/2021-636/III. vyř. - VoT ze dne 5. 3. 2021, doručená žalobci dne 5. 3. 2021 (dále jen „Výzva“), v níž prvostupňový orgán vyzval žalobce v souladu s § 114 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích k odstranění nedostatků a zároveň jej poučil, že neoznámení odstranění nedostatků ve stanovené lhůtě je přestupkem podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Dále žalovaný potvrdil, že na Výzvu žalobce nereagoval, povinnost oznámit odstranění zjištěných nedostatků ve lhůtě jednoho měsíce nesplnil a závěr o spáchání přestupku učiněný prvostupňovým orgánem je tedy správný.
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval rovněž závěrem prvostupňového orgánu o stanovené výši pokuty a povinnosti k náhradě paušálních výdajů, také tyto dva výroky prvostupňového rozhodnutí potvrdil jako správné. K výši pokuty žalovaný uvedl, že závažnost deliktního jednání žalobce zvyšuje skutečnost, že ve zveřejněné smluvní dokumentaci na internetových stránkách žalobce (dále jen „smluvní dokumentace“) absentovaly informace dle všeobecného oprávnění ČTÚ č. VO-S/1/08.2020-9 (dále jen „Všeobecné oprávnění“), které jsou určené spotřebitelům, tedy zranitelné skupině zájemců o služby elektronických komunikací. Přitěžující je dále to, že žalobce nejenže prvostupňový orgán o odstranění nedostatků neinformoval ve stanovené lhůtě, ale nedostatky neodstranil ani po uplynutí této stanovené lhůty. Vzhledem k tomu, že žalobce neprojevil jakoukoli snahu o nápravu, není dle žalovaného namístě uvažovat o uložení mírnější formy trestu, než je pokuta. Žalovaný dále uvedl, že žalobce je poskytovatelem regionálního významu, rozsah jím poskytovaných služeb tedy není celostátního významu, ovšem žalobce není ani malým poskytovatelem služeb. Závěrem žalovaný konstatoval, že závažnost spáchaného přestupku snižuje skutečnost, že se jej žalobce dopustil z nedbalosti.

III. Žaloba

4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, neboť byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí, jakožto i rozhodnutí prvostupňové jsou nezákonná.

5. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že dle prvostupňového rozhodnutí měl jednat bez zavinění - byl trestán z titulu objektivní odpovědnosti, ale žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti. Případné nedbalostní zavinění nebylo řádně odůvodněno ani prokázáno.
6. *Ve druhé žalobní námitce* žalobce namítal nezákonnost uložené sankce. Poukázal na rozpor se zásadou dvojího přičítání, neboť dle názoru žalobce byla sankce prvostupňovým orgánem odůvodněna pouze tím, že žalobce měl dostatek času ke splnění Výzvy, tedy byla odůvodněna jen tím, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku. Dále žalobce namítal, že žalovaný doplnil napadené rozhodnutí o dvě přítěžující okolnosti, a to, že ve zveřejněné smluvní dokumentaci absentovaly informace určené spotřebitelům, tedy zranitelné skupině zájemců, a že pochybení žalobce nenapravit ani po uplynutí lhůty.
7. K první okolnosti žalobce rozvedl, že objektem přestupku je veřejná správa, nikoliv spotřebitel. Žalobce nebyl obviněn z toho, že by jeho smluvní dokumentace neobsahovala nějaké informace, nemohl se tak proti takovému nařčení hájit, toto nebylo ani dokazováno a žalobce z takového jednání nebyl uznán vinným. Předmětem přestupku je jen to, zda žalobce informoval Úřad či nikoliv, a dovozuje-li žalovaný, že žalobce se dopustil jednání, které vykazuje znaky jiného přestupku dle zákona o elektronických komunikacích, pak postupuje dle názoru žalobce v rozporu se zásadou presumpce neviny.
8. Ke druhé okolnosti žalobce namítal, že v řízení nebylo zjišťováno, zda žalobce danou vadu, k jejímuž odstranění měl poskytnout zprávu, odstranil či nikoliv. Případná skutečnost, že žalobce ani po zahájení řízení nedal Úřadu zprávu o odstranění vady, je pak dle žalobce zcela bez významu, neboť by znamenala, že žalovaný vzal jako přítěžující okolnost udržování protiprávního stavu i po zahájení řízení, ač momentem zahájení řízení dochází k časovému vymezení (ohraničení) trvajícího deliktu.
9. Dle tvrzení žalobce, uvedeném ve *třetí žalobní námitce*, prvostupňový orgán a následně i žalovaný nesprávně aplikovali právo, když dospěly k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, dle které se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*neodstraní ve stanovené lhůtě zjištěné nedostatky nebo o jejich odstranění bezodkladně neinformuje Úřad.*“ Z uvedené zákonné formulace a ze skutečnosti, že před spojkou „*nebo*“ není čárka, žalobce vyvodil závěr, že jde o dvě eventuality, mezi kterými je poměr slučovací, tedy že nejedná protiprávně, pokud alespoň jednu z eventualit splní, neboť k tomu, aby naplnil skutkovou podstatu přestupku, by musel porušit eventuality obě. Žalobce uvedl, že jednání spočívající v tom, že „*neodstraní ve stanovené lhůtě zjištěné nedostatky*“, mu nikdo za vinu neklade. Žalobce je viněn jen z jednání spočívajícího v tom, že „*o jejich odstranění bezodkladně neinformoval Úřad.*“ Žalobce proto uzavírá, že nemohl naplnit tuto skutkovou podstatu, neboť nejednal kumulativně oběma způsoby, ale dopustil se pouze jednoho jednání. K uvedenému dále dovodil, že oznámit Úřadu odstranění zjištěných nedostatků lze z povahy věci jen poté, co je zjištěný nedostatek odstraněn. Jinak řečeno, pokud žalobce ve lhůtě ani neodstranil nedostatek, nemohl následně Úřad informovat o jeho neodstranění.
10. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobce namítl, že prvostupňový orgán měl nejprve zjistit, zda žalobce porušil primární povinnost, tj. zda odstranil nedostatek, a v případě, že jej neodstranil, měl jej potrestat za to, že jej neodstranil, neboť takové jednání fakticky

konzumovalo jednání nyní žalobci vytýkané. Teprve v případě, že by prvostupňový orgán postavil najisto, že nedostatek byl odstraněn, avšak prvostupňový orgán o něm nebyl informován, mohl by posuzovat, zda se žalobce tímto jednáním dopustil přestupku nyní posuzovaného.

11. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil pro shora uvedené nezákonnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2022 k *první žalobní námitce* uvedl, že nebyl povinen zavinění žalobce specifikovat ani prokazovat. Žalovaný presumoval, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti, a to s ohledem na zásadu in dubio pro reo. Nedbalost byla v napadeném rozhodnutí hodnocena jako skutečnost snižující závažnost žalobcova jednání, tedy ve prospěch žalobce a nemůže tedy dle žalovaného představovat z hlediska žalobce vadu rozhodnutí.
13. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že pro posouzení trestu je podstatné, jak závažné byly nedostatky, o jejichž odstranění žalobce neinformoval. Pakliže žalobce porušoval své povinnosti závažnějším způsobem, pak i veřejný zájem na odstranění těchto nedostatků a řádném informování o zjednání nápravy je logicky vyšší. Závěr, že smluvní dokumentace žalobce trpěla nedostatky, byl prokázán, přičemž ani žalobce tento závěr nezpochybnil (ačkoli mohl). Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že se nemohl proti nařčení z vad smluvní dokumentace hájit.
14. Žalovaný dále podotknul, že přestupku se žalobce dopustil v okamžiku, kdy marně uplynula lhůta pro oznámení odstranění zjištěných nedostatků. Nejedná se tudíž o přestupek trvající (jak se žalobce mylně domnívá). To, že žalobce nezjednal nápravu alespoň dodatečně, je z hlediska rozhodování o trestu relevantní, neboť snaha o nápravu je v rozhodovací praxi soudů i správních orgánů standardně považována za polehčující okolnost (která však v projednávané věci nenastala). To, že žalobce neprojevil snahu po nápravě, nebylo hodnoceno jako okolnost přitěžující, nýbrž jako skutečnost svědčící o tom, že by nebylo opodstatněné upustit od uložení pokuty (či dokonce od potrestání jako takového). Žalovaný měl dále za to, že v případě, kdy není informován o odstranění nedostatků, není jeho povinností v přestupkovém řízení zjišťovat (a tedy ani hodnotit), zda povinná osoba nedostatky odstranila, či nikoli.
15. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že spojka „nebo“ není slučovací. Pokud by muselo dojít k porušení obou povinností současně, bylo by to vyjádřeno spojkou „a“. Použitá spojka „nebo“ naopak jednoznačně znamená, že postačuje splnění pouze jedné ze stanovených podmínek. Při výkladu, který zastává žalobce, by se povinná osoba mohla zcela jednoduše vyhnout jakémukoli postihu tím, že by zaslala lživé oznámení o odstranění nedostatků, což je zjevně absurdní.
16. Ke *čtvrté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že pokud by bylo zjištěno, že žalobce nedostatky vůbec neodstranil, pak by byl opět odpovědný za spáchání přestupku podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Na závěru o spáchání přestupku by to tedy nic neměnilo. Dle žalovaného je absurdní obrana žalobce, že se možná nedopustil přestupku

dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích formou neoznámení odstranění nedostatků, jelikož se mohl přestupku dle tohoto ustanovení dopustit již samotným neodstraněním nedostatků. To, že žalobce neoznámil odstranění nedostatků, je zcela postačující pro závěr, že spáchal přestupek podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
19. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
20. Kontrola plnění povinností vycházejících ze Všeobecného oprávnění byla u žalobce zahájena dne 4. 2. 2021 doručením oznámení o zahájení kontroly ze dne 3. 2. 2021, č. j. ČTÚ-5 515/2021-636 (dále jen „Oznámení o zahájení kontroly“). Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že smluvní dokumentace obsahuje nedostatky ve spojení se Všeobecným oprávněním. O zjištěných skutečnostech byl dne 5. 3. 2021 sepsán protokol o kontrole č. j. 2102-135-00/1K, který byl žalobci doručen dne 5. 3. 2021 (dále jen „Protokol o kontrole“). Proti kontrolnímu zjištění v Protokolu o kontrole podal žalobce neodůvodněné námitky, kterým nebylo Vyřízení námitek č. j. ČTÚ-5 515/2021-636/IV. vyř. – VoT ze dne 7. 4. 2021 vyhověno.
21. Žalobce byl Výzvou doručenou mu dne 5. 3. 2021 vyzván, aby „*uvedl ve smluvní dokumentaci, která bude nedílnou součástí účastnické smlouvy, přesné definice obou odchylek podle Všeobecného oprávnění (tj. Velká opakující se odchylka a Velká trvající odchylka)*“ a dále aby „*uvedl vliv těchto naměřených odchylek na výkon práva koncového uživatele této služby (tj. že v případě naměření některé z odchylek, má právo toto ihned reklamovat.)*“ K odstranění zjištěných nedostatků byla žalobci poskytnuta lhůta 1 měsíce od obdržení Výzvy s tím, že žalobce je současně povinen bezodkladně písemně oznámit odstranění zjištěných nedostatků Úřadu. Žalobce byl zároveň poučen, že pokud ve stanovené lhůtě zjištěné nedostatky neodstraní nebo odstranění nedostatků písemně neoznámí, dopustí se přestupku podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, za který lze uložit pokutu podle § 118 odst. 23 písm. a) zákona o elektronických komunikacích do výše 5 milionů Kč.

22. Lhůta stanovená ve Výzvě uplynula dne 5. 4. 2021, žalobce však Úřad o odstranění zjištěných nedostatků ve stanovené lhůtě (ale ani později) písemně neinformoval, proto mu prvostupňový orgán uložil za spáchání přestupku dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích pokutu ve výši 10 000 Kč formou písemného příkazu č. j. ČTÚ-26 009/2021-636/I. vyř. – VoT, ze dne 24. 5. 2021 (dále jen „Příkaz“). Žalobce podal proti Příkazu dne 1. 6. 2021 odpor. Prvostupňový orgán následně vydal ve věci prvostupňové rozhodnutí, jak je uvedeno shora. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě, dne 26. 7. 2021, blanketní (neodůvodněný) rozklad. Usnesením ze dne 27. 7. 2021, č. j. ČTÚ-26 009/2021-636/IX. Vyř. – VoT, určil Úřad v souladu s § 82 odst. 2 ve spojení s § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalobci lhůtu v délce 7 dnů k odstranění nedostatků rozkladu spočívajících v neuvedení, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Žalobce nedostatky rozkladu neodstranil; žalovaný následně o podaném rozkladu rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
23. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
24. Dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„[o]dpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen „pachatel“) příznivější.“*
25. Dle § 114 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *„[z]jistí-li Úřad, že osoba vykonávající komunikační činnost podle tohoto zákona (dále jen „povinná osoba“) nesplní podmínky nebo nesplní zvláštní povinnosti stanovené všeobecným oprávněním, oprávněním k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávněním k využívání čísel, nebo nesplní zvláštní povinnosti uvedené v § 11, vyzve povinnou osobu, aby odstranila zjištěné nedostatky ve lhůtě do 1 měsíce. Úřad může stanovit lhůtu kratší v případě opakovaného porušení podmínek nebo povinností, nebo jestliže s ní povinná osoba projeví souhlas. Úřad v odůvodněných případech může stanovit lhůtu delší než 1 měsíc. Povinná osoba bezodkladně písemně oznámí Úřadu odstranění zjištěných nedostatků.“*
26. Dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 114 odst. 1 neodstraní ve stanovené lhůtě zjištěné nedostatky nebo o jejich odstranění bezodkladně neinformuje Úřad, [...]“*
27. Dle § 118 odst. 23 písm. a) zákona o elektronických komunikacích *„[z]a přestupek podle § 118 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. n) až r), odstavce 2 písm. f), odstavce 3 písm. b), odstavce 5, odstavce 6 písm. g) nebo odstavce 14 písm. ae), [...]“*
28. Na úvod soud považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37).

29. Městský soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných námitek.
30. K *první žalobní námitce* soud uvádí, že z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, že je žalobce postihnut za jednání, kterého se dopustil jako podnikající fyzická osoba, u níž je dána objektivní odpovědnost za přestupek. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně uvedl, že: *„[z]ávažnost spáchaného přestupku snižuje skutečnost, že účastník se jej dopustil z nedbalosti.“* Žalovaný tak ale konstatoval nikoliv v souvislosti s vymezením přestupku co do formy zavinění, ale ve vztahu k odůvodnění výše uložené sankce. Je zcela srozumitelné, že žalovaný zamýšlel citovanou větou vyjádřit menší závažnost přestupku s ohledem na zásadu in dubio pro reo. Soud uznává, že formulace použitá žalovaným není nejšťastnější, ale dle smyslu a obsahu napadeného rozhodnutí je zjevné, jaký význam chtěl žalovaný této formulaci přiložit. Soud tedy uzavírá, že uvedené je formulačním nedostatkem napadeného rozhodnutí, rozhodně se však nejedná o vadu, která by zakládala jeho nezákonnost. Nadto byla nedbalost v napadeném rozhodnutí přičtena ve prospěch žalobce, nikoli k jeho tíži, když citovanou větou byla konstatována nižší závažnost žalobcova jednání naplňujícího skutkovou podstatu přestupku. Z uvedených důvodů proto soud shledal první žalobní námitku nedůvodnou.
31. *Druhou žalobní námitkou* žalobce namítal nezákonnost výroku o správním trestu, konkrétně rozpor se zásadou dvojího přičítání. V souvislosti s posouzením druhu a výměry správního trestu Úřad v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval: *„u přestupku dle výroku I. rozhodnutí správní orgán vzal v potaz, že obviněný neinformoval o odstranění zjištěných nedostatků Úřad nejen ve lhůtě 1 měsíce od obdržení výzvy, ale ani kdykoli poté, tedy svou povinnost nesplnil ani do dne vydání příkazu, proti kterému byl podán odpor a taktéž ani do dne vydání tohoto rozhodnutí.“* Z uvedené formulace je zjevné, že Úřad při ukládání sankce nebral v potaz samotné nesplnění informační povinnosti žalobcem ve lhůtě stanovené ve Výzvě, což je skutečně jednání, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku, ale skutečnost, že žalobce neprojevil ani kdykoliv poté během celého správního řízení až do dne vydání prvostupňového rozhodnutí snahu po nápravě a informační povinnost ohledně odstranění zjištěných nedostatků dodatečně nesplnil. Tato okolnost je přitom z hlediska rozhodování o ukládání správního trestu relevantní, neboť snaha o nápravu může představovat polehčující okolnost. Prvostupňový orgán se proto shora uvedenou formulací nemohl dopustit porušení zásady dvojího přičítání, jak je mu žalobcem vytýkáno. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že právní orgány nehodnotily skutečnost, že žalobce neprojevil snahu po nápravě, jako okolnost přitěžující, ale zvažovaly ji toliko při posouzení, zda je v daném případě opodstatněné upustit od uložení pokuty, resp. od potrestání jako takového. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že žalobce se projednávaného přestupku dopustil v okamžiku, kdy marně uplynula ve Výzvě stanovená lhůta pro splnění informační povinnosti, tedy oznámení odstranění zjištěných nedostatků. Nejedná se tedy o přestupek trvající, jak se mylně domnívá žalobce.
32. K okolnostem uvedeným žalovaným jako přitěžující soud konstatuje, že neshledal důvodnou ani tuto část žalobní námítky. Existence vytýkaných nedostatků byla v řízení o přestupku zkoumána, přičemž skutečnost, že absentující informace (tj. zjištěné nedostatky),

k jejichž odstranění byl žalobce vyzván, byly určeny spotřebitelům, je zjevná ze spisové dokumentace, ve které je zachycen stav v průběhu provedené kontroly. Závěr, že smluvní dokumentace žalobce trpěla zjištěnými nedostatky, ostatně žalobce v řízení nijak nezpochybňoval. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že informace, které ve smluvní dokumentaci chyběly, byly skutečně určeny spotřebitelům, se kterými žalobce uzavíral smlouvy. Tato okolnost vede k celkovému dokreslení situace o spáchání přestupku, kterým byl žalobce shledán vinným, přičemž i veřejný zájem na řádném splnění informační povinnosti o odstranění nedostatků spočívajících v absentující informaci určené zájemcům o služby elektronických komunikací (spotřebitelům) je logicky vyšší.

33. Součástí druhé žalobní námitky bylo taktéž tvrzení žalobce, že prvostupňový orgán nezjišťoval, zda k odstranění nedostatků uvedených ve Výzvě skutečně došlo. Na tomto místě soud odkazuje na vypořádání třetí a čtvrté žalobní námitky. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění informační povinnosti o odstranění nedostatků uvedených ve Výzvě, nikoliv v tom, že by zjištěné nedostatky neodstranil. Zda došlo k odstranění zjištěných nedostatků či nikoliv není proto pro závěr o spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění informační povinnosti o odstranění nedostatků uvedených ve Výzvě relevantní.
34. Soud nad rámec shora uvedeného považuje za vhodné upozornit, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, kdy horní hranice stanovená zákonem pro citovaný přestupek je 5 000 000 Kč. Pokuta uložena žalobci byla soudem shledána za zcela přiměřenou, uloženou s přihlédnutím k individuálním okolnostem projednávané věci a ve výši, která je dostatečná pro naplnění účelu jejího uložení, avšak není pro žalobce likvidační, což ostatně ani žalobce nenamítal.
35. Ani druhou žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
36. *Třetí žalobní námitku, kterou žalobce namítal, že spojka „nebo“ bez čárky znamená, že musí být splněna obě jednání uvedená v § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích kumulativně, shledal soud rovněž nedůvodnou. Dle Ústavu pro jazyk český Akademie věd ČR: „[t]ypickými slučovacími spojkami jsou a, i: koupím jablka a (i) hrušky, tzn. obojí. Zvolíme-li však spojku nebo, o „čistě“ slučování nejde: nekoupíme oba druhy ovoce, ale pouze jeden. Pomocí spojky nebo vyjadřujeme volbu mezi dvěma eventualitami. Podstatné je, že eventuality jsou libovolně zaměnitelné a je lhostejno, která z nich bude platit, které dáme přednost (v konečném důsledku mohou nastat i obě). V takovýchto případech se čárka před nebo neklade: Podejte nám zprávu písemně nebo telefonicky. Za škodu na životě nebo na zdraví lidí náhrada nepřísluší, vznikla-li pracovním úrazem nebo při lovu živočicha, který tuto škodu způsobil.“ Z uvedeného je naprosto zjevné, že v ustanovení § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích spojka „nebo“ v poměru slučovacím použita není a právnícká nebo podnikající fyzická osoba nemusí porušit obě eventualities, aby naplnila skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Pro spáchání přestupku podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích jednoznačně postačuje, pokud pachatel naplní pouze jednu z eventualit uvedených v citovaném ustanovení – tedy v případě žalobce nesplnění informační povinnosti ve vztahu k Úřadu o odstranění zjištěných nedostatků.*
37. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítal, že se prvostupňový orgán měl v první řadě zabývat skutečností, zda nedostatky uvedené ve Výzvě žalobce odstranil. V případě, že by žalobce

zjištěné nedostatky neodstranil, měl Úřad žalobce potrestat za neodstranění nedostatků, neboť takové jednání fakticky konzumovalo jednání nyní žalobci vytýkané, tj. nesplnění informační povinnosti. S touto úvahou nemůže soud souhlasit. Jak již soud uvedl ve vypořádání předchozí námitky, skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích lze naplnit spácháním kteréhokoliv ze dvou uvedených jednání (eventualit). Žalobce byl v projednávané věci shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v neinformování o odstranění nedostatků uvedených ve Výzvě, nikoliv v tom, že by zjištěné nedostatky neodstranil. Pokud povinná osoba nesplní informační povinnost týkající se oznámení o odstranění nedostatků, dopustí se v každém případě přestupku podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. V takovém případě je již nadbytečné zjišťovat, jaká byla příčina tohoto provinění. Rovněž dle odborné komentářové literatury (*Wolters Kluwer, Zákon o elektronických komunikacích. Komentář*, 2020) je „[c]ílem výzvy je odstranění zjištěných nedostatků. Pokud se tedy povinná osoba podřídila požadavkům uvedeným Úřadem v konkrétní výzvě a tuto splnila, měla by mu tuto skutečnost sdělit. Úřad má pak možnost ověřit (provést kontrolu), zda k oznámenému splnění výzvy skutečně došlo.“ I z uvedeného je zřejmé, že ke kontrole, zda došlo k odstranění zjištěných nedostatků, dochází až po splnění informační povinnosti. Soud proto ze shora uvedených důvodů neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitku.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu